

Sygn. akt I PK 117/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa G. G.
przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „B.” Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w B.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. akt IX Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. – w sprawie z powództwa G. G. przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „B.” Spółce z o.o. w B. – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w B. z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. akt IV P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o ustalenie, że w okresie od 2 stycznia 2013 r. do nadal powoda łączy z pozwaną stosunek pracy na podstawie ustnej umowy zawartej w tym dniu.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „gdyż Sądy Powszechne w istocie odmówiły powodowi dowiedzenia okoliczności faktycznych świadczących o świadczeniu pracy na rzecz pozwanej, co wypełnia dyspozycję art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W postępowaniu przed Sądem I jak i II Instancji powodowi faktycznie odmówiono możliwości wykazania stawianych przez niego tez. Sąd II Instancji (powielając błąd Sądu I Instancji) w postępowaniu dowodowym faktycznie dopuścił się faworyzowania strony pozwanej dopuszczając w zasadzie wszystkie dowody zgłoszone przez nią, a jednocześnie odmawiając dopuszczenia i przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez powoda. Takie postępowanie *prima facie* stanowi o oczywistym i znacznym naruszeniu przepisów rządzących postępowaniem, a w świetle potencjalnej wiedzy przytoczonych świadków nie sposób twierdzić, że ich przesłuchanie nie doprowadziłoby do innego rozstrzygnięcia”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1. odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi – o jej oddalenie; 2. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Chociaż autor skargi uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania jego skargi kasacyjnej koncentruje na twierdzeniu o naruszeniu przepisów prawa procesowego, to jednak w uzasadnieniu wniosku nie powołano żadnego przepisu prawa procesowego określającego sygnalizowane kwestie (por. między innymi obowiązujący do 9 listopada 2019 r. art. 217 k.p.c. czy też art. 227 k.p.c.). Brakuje – w takim ujęciu uzasadnienia wniosku – odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że powód w piśmie procesowym z dnia 16 maja 2018 r. wnioskował o przeprowadzenie dowodów z zeznań osób tam wskazanych w charakterze świadków na okoliczności takie jak permanentne korzystanie z samochodu N., prowadzenie rozmów w imieniu strony pozwanej albo na okoliczność wykonywania czynności pracowniczych. Sąd drugiej instancji – odnosząc się do tego wniosku – stwierdził, że nie było potrzeby procesowej przeprowadzania dalszych dowodów. Według Sądu drugiej instancji nie budzi wątpliwości w sprawie, że powód korzystał z pojazdów strony pozwanej, a także i to, że podejmował w jej imieniu czynności wobec różnych podmiotów. Fakt ich podejmowania jest niewątpliwy, natomiast rozstrzygnięcia wymagał status tych czynności w relacjach pomiędzy stronami. Potwierdzenie ich wykonywania przez inne osoby nie wpływa na ocenę w jakim charakterze działał powód. Podobnie udzielanie pełnomocnictw nie oznacza, że powód otrzymał je jako pracownik. Uznanie przez podmioty trzecie, że powód jest pracownikiem pozwanego a także wykorzystanie druku użytkownika pojazdu z

oznaczeniem „pracownik” nie może przesądzać statusu powoda w relacji z pozwanym.

Przekonująca jest konstatacja Sądu drugiej instancji, iż żaden pracownik nie pracowałby kilka lat nie otrzymując wynagrodzenia. Implikuje to konkluzję, że powód – jak to to ujął Sąd – funkcjonował u pozwanego na innych zasadach niż pracownicze. Nie można więc uznać skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.